

soudem odvolacím vyloženo správně. Toto ustanovení se vůbec netýká připočtení válečných půlletí ani otázky trvání služebního poměru, nýbrž upravuje započtení celého období vojenské válečné služby do pense pro takové provisorní zaměstnance státních drah, jejichž služební poměr byl zrušen narukováním k vojenské službě a kteří si nevyzvedli pensijní příspěvky. Takoví provisorní zaměstnanci mohou si při znovunastoupení železniční služby dodatečně zaplatiti stanovami pensijního fondu určené příspěvky za dobu své vojenské válečné služby buď hotově nebo v přiměřených splátkách a, učiní-li tak, tedy se jim započte tato doba do doby členství v pensijním fondu. Jde tedy v odst. 8 § 88 služebního řádu jen o výhodu záležející v možnosti zachování členství v pensijním fondu po dobu celé vojenské válečné služby, ale z poskytnutí této výhody nelze nijak vyvozovati, že dotyčné ustanovení služebního řádu má i ten význam, že služební poměr takového provisorního zaměstnance nebyl přes výslovný předpis odstavce 6 § 88 služ. řádu zrušen a že si lze zakoupiti nejen dobu členství v pensijním fondu, nýbrž také výhodu připočtení válečných půlletí a dokonce i trvání služebního poměru. K tomu jest připomenouti, že napadený rozsudek nepřesně mluví o pouhém »přerušení« služebního poměru narukováním k vojenské službě, neboť — jak již bylo vyloženo — tímto narukováním se služební poměr provisorních zaměstnanců z r u š u j e. Není sporné, že žalobce jako provisorní zaměstnanec státních drah (dělník za denní mzdu) nastoupil vojenskou službu dne 28. července 1914 a že se z ní navrátil a službu u státních drah nastoupil teprve dne 15. září 1915, takže v kalendářním roce 1915 byl ve služebním poměru u státních drah po dobu kratší než šest měsíců. Nepřísluší mu tedy právní nárok na připočtení válečného pololetí za kalendářní rok 1915 a žaloba byla rozsudkem prvního soudu právem zamítnuta.

Čís. 14054.

Jde o vadu odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., nebyl-li proveden důkaz o přednesu žalovaného ve sporu o zjištění nemanželského otcovství, že do matriky byl jako otec zapsán někdo jiný, třebaže žalovaný zároveň netvrdil, že se zápis do matriky stal za předpokladu § 164 obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, Rv I 2551/34.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolatel přednesl v řízení před prvním soudem, že do matriky byl jako otec nezletilé žalobkyně zapsán Josef Sch. Nabídl o tom důkaz do-

tazem u děkanského úřadu v Ž. Tento důkaz byl v první stolici sice připuštěn, ale nebyl proveden, ač první soud podle výpovědi svědkyně Anežky Sch-ové zjistil, že milenec Josef Sch. v kritické době s nemanželskou matkou skutečně tělesně obcoval. Jest věcí soudů, by přednes strany po právní stránce kvalifikovaly. Z onoho přednesu vyplývá, že žalovaný nastoupil protidůkaz čerpaný z § 164 obč. zák., totiž, že nemůže býti otcem, ježto je tu plný důkaz o otcovství jiného. Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že byl žalovaný musil také tvrditi, že se zápis do matriky stal za předpokladů § 164 obč. zák. Jakmile byl zápis tvrzen a dokazován, jakmile byl nastoupen protidůkaz podle § 164 obč. zák., nelze ukvapeně usuzovati na bezvýznamnost zápisu, dokud nebyl zjištěn. Vždyť není vyloučeno, že zápis odpovídá všem předpokladům zákona. Nebylo ovšem lze prováděti o tom i důkaz výsledkem milence Josefa Sch-a, jak to dovolání vytýká, neboť důkaz ten nebyl nabídnut v první stolici a jeho nabízení v opravných stolicích je nepřipustné (§§ 482 druhý odstavec a 504 druhý odstavec c. ř. s.). Není zmatečností, jak dovolání míní, že nebyl proveden důkaz již připuštěný, neboť tím není odůvodněn žádný z důvodů zmatečnosti podle § 477 c. ř. s. Ale dovolatel uplatňuje též, že odvolací soud, jak již první soud měl učiniti, měl zjistiti, zda Sch. byl zapsán do matriky, a že nabídnutý jím důkaz o zápisu jest pro posouzení sporu významný. Z toho je patrné, že vytýkal neprovedení důkazu dotazem u děkanského úřadu v Ž. též jako vadu odvolacího řízení, která tu skutečně jest, neboť neprovedení nabídnutého důkazu o skutečnostech, které mohou míti význam pro rozhodnutí sporu, jest vadou řízení podle § 496 čís. 2 a § 503 čís. 2 c. ř. s., která byla způsobilá zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře.

Čís. 14055.

Při bankovním depositu (cenných papírů) může jíti o úhrnkové depositum, sběrné depositum a nepravidelnou úschovu. Znaky těchto odrůd.

Byly-li v depositu banky u anglického bankéře uloženy jen cenné papíry jejích komitentů, šlo o tak zv. sběrné depositum. Komitenti nepozbyli vlastnictví k cenným papírům a stíhají je následky sekvestrace a desekvestrace cenných papírů v Anglii jako náhoda (§ 1311 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, Rv II 806/32.)

Žalobce domáhal se na žalovanou banku náhrady škody, jež mu vzešla tím, že za války byly v Anglii sekvestrovány steelky (Steel Corporation common shares), jež žalovaná převzala roku 1912 pro žalobce na jeho příkaz od banky V. a uložila je v depot u své londýnské banky. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto